

Chương 24

Lý Trác Vân Chốt Lại Một Câu Cuối Cùng: "Bây Giờ Cô Là Người Nhà Họ Lý, Không Cần Vài Đồng Tiền Kia Của Hả."

Bước sang học kỳ mới, câu lạc bộ thiên văn của Lý Trác Vân chính thức đi vào hoạt động.

Nhà trường cho phép mở câu lạc bộ này với điều kiện phải có hai giáo viên phụ trách, hướng dẫn kiêm giám sát.

Hai giáo viên này một người là thầy giáo đức cao vọng trọng, có thâm niên nhiều năm trong ngành, họ Hoàng. Người còn lại là một thầy giáo trẻ mới về trường, họ Lưu, không có tiếng tăm gì, nghe nói là nhờ quan hệ mới vào được đại học X.

Ngoại trừ hai giáo viên hướng dẫn thì người lãnh đạo hiện tại chính là Lý Trác Vân.

Thành tích chuyên môn của Đại Bân và Dương Dương cũng không tệ, được làm trợ lý của anh.

Câu lạc bộ thiên văn treo thông báo tuyển thành viên trong toàn trường, có rất nhiều người học ngành khác đến đăng ký vì niềm yêu thích với bộ môn thiên văn, cũng không thiếu những người chỉ vì muốn được ở cạnh thiên tài thiên văn Lý Trác Vân mà đăng ký.

Nhưng tiêu chuẩn để gia nhập câu lạc bộ rất cao, cuối cùng cũng chỉ tuyển được chưa đến hai mươi người.

Để được nhận vào câu lạc bộ thì ngoài việc phải hoàn thành một bộ đề thi, còn phải trải qua một kỳ sát hạch sàng lọc, khi nào cả Lý Trác Vân và mấy đàn anh trong câu lạc bộ đều đồng ý thì mới coi như được thông qua.

Khi đến vòng sát hạch cuối cùng, có một cái tên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đó là Kỷ Trường Hoài, sinh viên năm thứ nhất.

Hồ sơ cá nhân của cậu ta đẹp vô cùng.

Là thủ khoa đầu vào năm nay của đại học X, vừa tham dự đã đoạt huy chương vàng kỳ Olympic thiên văn, giật mình hơn đó là nghe nói khi học cấp hai cậu ta nhảy một lúc ba lớp, trực tiếp lên thẳng cấp ba.

Cả câu lạc bộ thiên văn cũng chỉ có mình Lý Trác Vân là giành được nhiều giải thưởng hơn cậu ta.

Nhưng Kỷ Trường Hoài lại thắng ở tuổi tác, năm nay cậu ta mới chỉ có mười sáu tuổi.

Nhân tài ưu tú như vậy thì dĩ nhiên là không có lý do gì để từ chối, những người còn lại đều bỏ phiếu thông qua, duy chỉ một mình Lý Trác Vân không chút do dự gạch một dấu X.

Kỷ Trường Hoài liền cứ thế mà bị loại.

Tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

Lúc nghỉ giữa giờ, Đại Bản thắc mắc nên chạy đi tìm Lý Trác Vân hỏi nguyên nhân.

"Hội trường Lý à, tầm mắt cậu cũng cao quá đấy, Kỷ Trường Hoài như vậy mà lại loại bỏ? Tại sao mấy người trước kia lại được thông qua?"

Lý Trác Vân thản nhiên nói: "Cũng được, vậy cậu mau gọi mấy người được chọn lúc nãy lại, đổi hết thành X."

"..." Đại Bản nghẹn họng, sau đó lại cố gắng đấu tranh: "Không phải, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, Kỷ Trường Hoài có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ cậu đang ghen tỵ vì cậu ta trẻ tuổi hơn cậu?"

Lý Trác Vân lạnh mắt nhìn: "Có bệnh à."

Đại Bản vẫn muốn được nghe một câu trả lời thoả đáng: "Vậy cậu nói thử xem, vì sao cậu loại Kỷ Trường Hoài?"

Lý Trác Vân nói: "Xấu xí."

"Phức..."

Đại Bản cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của cậu sinh viên năm nhất Kỷ Trường Hoài khi nãy, trông cậu ta khá đẹp trai, thanh tú, đeo kính gọng đen, mỗi tội lung hơi gù một chút...

Ngoại trừ ánh mắt khiến người khác có chút không thoải mái ra, cậu ta cùng "xấu xí" hoàn toàn chẳng có chút liên quan nào tới nhau.

Đại Bản nói: "Cậu ta đâu có xấu xí, tôi cảm thấy cậu ta đẹp trai hơn Dương Dương nhiều."

Dương Dương bực mình: "Nè ý cậu là gì hả? Sao tự nhiên lại lôi tôi vào!"

Lý Trác Vân nói: "Cậu ta rất xấu xí."

"..." Đại Bản bế tắc.

Được rồi được rồi, hội trường Lý đã nói xấu xí thì là xấu xí vậy.

Cũng không biết Kỷ Trường Hoài đã làm gì trêu chọc Lý Trác Vân, đúng thật là xui xẻo.

Không nghĩ tới khi thầy hướng dẫn công bố danh sách thành viên chính thức, lại vẫn có tên Kỷ Trường Hoài ở trong đó.

Đại Bản còn tưởng là Lý Trác Vân đã thay đổi quyết định mà nhận cậu ta, sau đó hần chạy đi tìm người hỏi chuyện mới biết lý do.

Hoá ra Kỷ Trường Hoài là sinh viên học lớp của thầy Mã, thầy Mã cũng coi như là giảng viên của Hiệp hội thiên văn học, nhưng tất cả sinh viên của ông ta đều bị Lý Trác Vân đánh rớt, toàn quân bị diệt sạch, khiến ông ta cảm thấy rất mất mặt.

Kỷ Trường Hoài là thủ khoa của trường, không thể nào có chuyện không đủ tư cách, thầy Mã liền dùng đặc quyền của mình mà cho cậu ta vào.

Cái đặc quyền này khiến Lý Trác Vân không cách nào bác bỏ.

Một tuần sau cơn bão, nước lũ mới rút hết khỏi thôn.

Lệnh Mạn đưa bà ngoại về nhìn thử một chút, hai phần ba đồ đạc trong nhà đều đã bị cuốn trôi hoặc ngâm nước đến hỏng, cả căn nhà hoang vu đồ nát giống như vừa bị kẻ cướp đến lục lọi vậy.

Bà ngoại bước vào, nhìn cảnh tượng trước mắt thì không thể tin được, hai bàn tay khẽ run rẩy.

Bà ngồi xồm xuống trước cái bếp lò tan hoang, đấm ngực giậm chân, khóc đến thương tâm.

"A Tới, tôi thật xin lỗi ông, chúng ta không còn nhà nữa rồi, nhà của chúng ta cứ vậy mà mất rồi!"

Lệnh Mạn khuyên can nửa ngày: "Bà ngoại, đây đâu phải lỗi của bà, không ai có thể ngăn chặn được thiên tai, ông ngoại sẽ không trách bà đâu."

Nhưng bà ngoại đang kích động nên dù có nói gì cũng chẳng nghe lọt tai.

Cuối cùng Lệnh Mạn đành phải cứng rắn kéo bà dậy, đưa trở về phòng, cô sợ bà ngoại cứ tiếp tục khóc mãi như vậy thì người sẽ mệt lả mất.

Dù sao thì bây giờ nhà cũng không thể ở được nữa, tất cả những kỷ vật của ông ngoại cũng đã bị lũ lụt cuốn trôi.

Cứ tiếp tục bảo vệ căn nhà này cũng chẳng để làm gì.

Ý tứ của Lệnh Mạn chính là, bây giờ không cần phải làm khó Lý Nghiễm Thời nữa, trước đó tập đoàn đã phải tạm ngừng thi công, hiện tại có thể tiếp tục hoạt động được rồi.

Bà ngoại cũng đồng ý.

Sau khi rời khỏi thôn, Lệnh Mạn đưa bà ngoại quay trở về thành phố A, từ giờ bà sẽ sống ở đó cùng với Hạ Vũ Nhu.

Đì Trần chuẩn bị cho bà một căn phòng mới, bày biện quá xa hoa khiến bà ngoại không quen lắm.

Lệnh Mạn cũng dọn dẹp lại căn phòng của mình một phen, bất chợt cô vô tình phát hiện ra mấy quyển nhật ký mà cô đã viết thời thiếu niên, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trước đó cô không muốn để chúng lại căn nhà dưới quê, đi đâu cũng mang theo, nghĩ là trong lúc nhàm chán mình có thể từ từ đọc để ôn lại kỷ niệm, không nghĩ tới cuối cùng vẫn chỉ để trưng bày.

Giữ lại cũng chẳng để làm gì, cô bèn đưa cho đì Trần vứt hết vào thùng rác.

Sắp đến kỳ nghỉ lễ quốc khánh, sinh nhật hai mươi tuổi của Lý Trác Vân cũng sắp đến.

Nghe được tin này khiến Lệnh Mạn than ngán thở dài, Lý Trác Vân cũng đã hai mươi tuổi rồi đấy.

Tính ra cô vào sống ở căn nhà mới này cũng đã hơn một năm rồi.

Thời gian trôi qua thật là nhanh.

Đáng tiếc là trong năm vừa qua khách sạn của cô vẫn cứ bình bình như vậy, trình tiếng Anh cũng vẫn xoàng xĩnh như xưa, ngược lại mối quan hệ của cô và Lý Trác Vân thì đã có một chút cải thiện.

Đại khái thì đây là tin mừng đáng giá nhất.

Dựa theo tính cách thích phô trương của Lý Nghiễm Thời thì nhất định sinh nhật hai mươi tuổi của Lý Trác Vân sẽ được tổ chức cực kỳ long trọng.

Lệnh Mạn đau đầu vì không biết nên tặng anh quà gì.

Sinh nhật lần trước của anh cô đã vắng mặt, lần này càng không thể qua loa.

Đến hôm sinh nhật của Lý Trác Vân, đúng như dự đoán, Lý Nghiễm Thời đã mở một bữa tiệc lớn ở biệt thự để đón tiếp khách khứa.

Vì không muốn để Hạ Vũ Nhu bị mất mặt nên Lệnh Mạn lại phải chú tâm ăn mặc một phen.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, để mặc cho thợ trang điểm làm tóc cho mình.

Ngồi im không động đậy suốt hai tiếng đồng hồ, cô bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Cô mệt mỏi suy nghĩ, hôm nào phải đi cắt tóc ngắn mới được, đỡ phải phiền phức tạo kiểu tóc rắc rối như vậy.

Chạng vạng tối, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu trang điểm lộng lẫy khoác tay nhau bước xuống lầu để đón tiếp các vị khách.

Trương gia và Lỗ gia là khách quen của gia đình, Lệnh Mạn gặp họ ở đây thì cũng không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm, chỉ là không ngờ Liên Tĩnh cũng sẽ xuất hiện trong danh sách khách mời.

Hắn còn dẫn Lâm Na theo cùng...

Lệnh Mạn cố ý tránh mặt, không muốn đi về hướng kia.

Cô đi xung quanh một vòng, nhìn thấy Lý Trác Vân đang đứng ở trung tâm.

Anh mặc một thân âu phục đen, cổ đeo nơ, da trắng mày rậm khí chất xuất chúng, dáng vẻ như một vị vương tử quý tộc.

Thế nhưng chỉ vì liên tục phải tiếp nhận những lời chúc phúc nịnh nọt, trên gương mặt anh đã sớm tỏ vẻ không nhìn được nữa.

Tất cả mọi người thì đều không nghĩ nhiều mà cứ luôn cố gắng bắt chuyện với anh.

Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Khi khách khứa đến đông đủ, quà tặng được gom hết lại một chỗ.

Lý Nghiễm Thời cũng chẳng buồn so đo chuyện chiếc Porsche lần trước bị biến thành sắt vụn, lần này ông mua cho Lý Trác Vân chiếc xe Maserati đời mới nhất, vung tay thật đúng là không cần nghĩ.

Dĩ nhiên là Lệnh Mạn không thể nào so sánh được với Lý tổng, vì thế cô đành bỏ tiền ra đặt may cho anh một bộ âu phục.

Dựa theo kích cỡ của anh mà làm, kiểu dáng trẻ trung sang trọng, Lý Trác Vân mà mặc vào chắc hẳn rất thích hợp.

Chẳng qua là quà tặng quá nhiều, Lý Trác Vân vẫn chưa kịp mở ra.

Cái gì nên tới thì tránh cũng không được, cho dù Lệnh Mạn không muốn gặp hai người Liên Tĩnh, nhưng cuối cùng Liên Tĩnh vẫn chủ động cảm ly rượu đi về phía cô.

Hắn cất tiếng chào hỏi: "Mạn Mạn, đã lâu không gặp."

Lệnh Mạn khách khí mỉm cười.

"Anh có mấy lời muốn nói với em." Liên Tĩnh đi thẳng vào vấn đề.

Lệnh Mạn từ chối: "Xin lỗi, anh cũng thấy đó, hôm nay có rất nhiều khách khứa, sợ là tôi không có thời gian."

Cô đang muốn bước đi thì bị Liên Tĩnh ngăn lại: "Anh nói ngắn gọn thôi, sẽ không làm lãng phí quá nhiều thời gian của em đâu."

Lệnh Mạn đang cân nhắc thì Liên Tĩnh lại nói tiếp: "Anh có thứ muốn trả cho em, thứ rất quan trọng."

"Thứ gì?" Lệnh Mạn hỏi.

"Ồ đây quá đông người, chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh một chút đi."

Lệnh Mạn suy nghĩ, rút cuộc gật đầu: "Được, nhanh lên."

Lý Trác Vân này giờ vẫn bị Lý Nghiễm Thời đứng bên cạnh kiểm soát, anh đang muốn ngáp dài thì đột nhiên thoáng nhìn thấy hai bóng người đang đi lướt qua đám đông.

Lệnh Mạn mặc váy dài đi theo phía sau Liên Tĩnh, hai người yên lặng không một tiếng động rời khỏi phòng khách.

Trong nháy mắt Lý Trác Vân hoàn toàn tỉnh ngủ, mày nhíu chặt.

Liên Tĩnh đến để nói lời xin lỗi, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Lệnh Mạn.

Nhưng cô lại không nghĩ tới chuyện, Liên Tĩnh sẽ đưa một chiếc thẻ ra trước mặt cô.

"Trong này có hai trăm nghìn."

Lệnh Mạn nhìn hắn, không đưa tay ra: "Có ý gì?"

Liên Tĩnh nói: "Tiền em cho anh vay trước đây khi bắt đầu thành lập công ty."

"Tôi chỉ cho anh vay năm mươi nghìn."

"Đúng, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, cả vốn lẫn lãi cũng nên trả em ngàn này."

Lệnh Mạn học được cách chế nhạo người khác của Lý Trác Vân, bèn cứ thế bê nguyên câu đó đáp lại vào mặt Liên Tĩnh.

"Hoá ra chỉ cần bị ông chủ lừa gạt một lần thôi là đã có thể nhận được hai trăm nghìn tiền bồi thường, cuộc mua bán này đúng thật là có lãi."

Liên Tĩnh giải thích: "Mạn Mạn, anh không hề lừa em."

Lệnh Mạn thờ ơ lắng nghe.

Liên Tĩnh nói tiếp: "Ban đầu sau khi Lâm Na xuất ngoại thực sự bọn anh không hề liên lạc gì với nhau, mấy năm trước khi anh đến Mỹ công tác mới vô tình gặp lại cô ấy, sau đó mới quyết định chung sống với nhau."

Lệnh Mạn nở nụ cười: "Gương vỡ lại lành nha, các người cũng thật là tình sâu nghĩa nặng."

"Mạn Mạn, anh biết kết quả này không công bằng với em chút nào, nhất định là em rất khó có thể chấp nhận. Nhưng chuyện tình cảm thực sự không thể nào giải thích được, tình yêu vốn dĩ chẳng có đúng sai, thế nên anh chỉ có thể nói với em... Anh rất xin lỗi."

Trong lòng Lệnh Mạn trào lên một nỗi chua xót, cô nhìn lên bầu trời đêm ở phía xa.

"Liên Tĩnh, bây giờ nói những lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Liên Tĩnh không phản bác lại: "Đúng, anh biết anh rất khổ nạn, nhưng cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ đến việc sẽ lừa gạt em, chuyện kết hôn với Lâm Na anh cũng đã chuẩn bị nói với em, nhưng anh vẫn không biết nên mở lời thế nào, anh sợ làm em tổn thương..."

Cô biết, Liên Tĩnh chính là người như vậy.

Nếu như gặp chuyện không thể nói ra thì hẳn sẽ luôn chọn cách trì hoãn và lẩn tránh.

Khi đó nếu không phải Lệnh Mạn đi tìm hẩn đòi tiền, hẩn không có tiền trả, cô cũng sẽ không biết chuyện Lâm Na phá thai rồi ra nước ngoài.

Lệnh Mạn chỉ muốn hẩn nói trực tiếp với cô.

Chứ không phải cứ một mực lừa gạt, coi cô như một đũa ngọc, để rồi cuối cùng lại bị dội cho một gáo nước lạnh.

Liên Tĩnh vẫn khăng khăng muốn Lệnh Mạn nhận lấy số tiền này, cúi người xuống xin lỗi một lần nữa: "Bất kể thế nào, Mạn Mạn, xin em hãy tha thứ cho anh."

Mặt hồ yên ả trong lòng đã bị những lời nói của Liên Tĩnh khuấy loạn lên.

Lệnh Mạn ngồi một mình trên xích đu trong vườn hoa, không muốn quay lại phòng khách ồn ào.

Vừa qua trung thu, mặt trăng tròn vành vạnh treo trên ngọn cây, bóng đêm thật tĩnh lặng.

Ngồi thưởng thức cảnh đêm một mình xem ra cũng không tệ.

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ.

Một trọng lượng hơn một trăm cân (khoảng hơn 50kg - klq sao Lý thiếu ốm đối vậy) ngồi xuống, khiến xích đu nghiêng hẳn sang một bên.

"Liên Tĩnh nói gì với cô?"

Là giọng của Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn quay đầu sang, đối diện với ánh mắt sáng ngời của anh.

Khuôn mặt anh trắng bóc, trong trẻo hơn cả ánh trăng.

Lần đầu tiên Liên Tĩnh dẫn Lâm Na đến nơi công cộng, tất cả mọi người đều đã biết cô ta là vị hôn thê của hắn.

Chắc Lý Trác Vân cũng không ngoại lệ.

Mặc dù anh không biết Lâm Na, nhưng chuyện này cũng đủ để khiến anh cười nhạt cô rồi.

"Cậu đến đây để xem trò cười sao?" Lệnh Mạn vô cảm hỏi.

Lý Trác Vân không trả lời, lại nói: "Tôi đã đọc nhật ký của cô."

Lệnh Mạn ngẩn ra, có chút tức giận: "Ai cho phép cậu tự tiện đọc trộm nhật ký của người khác như thế?"

Lý Trác Vân trả lời rất ranh ma: "Cô đã vút đi rồi, vậy thì không còn là nhật ký của cô nữa, bảo tôi đọc trộm là không chính xác, tôi đọc ngay trước mặt dì Trần đó."

Lệnh Mạn nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu..."

"Không phải tôi đến đây để chê cười cô." Đột nhiên thái độ của anh trở nên nghiêm túc.

Lệnh Mạn im lặng.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Liên Tĩnh đã nói gì với cô? Nói xin lỗi sao?"

Một lúc lâu sau, Lệnh Mạn mới buồn bực gật đầu: "Ừ."

"Còn gì nữa không?"

"Còn đưa cho tôi hai trăm nghìn."

"Hai trăm nghìn?" Lý Trác Vân hừ mũi coi thường: "Hắn coi chúng ta là ăn mày sao?"

Lệnh Mạn không biết mình có nghe lầm hay không...

Lý Trác Vân vừa mới nói là "Chúng ta"?

Thấy Lệnh Mạn không có chút phản ứng nào, Lý Trác Vân không thể không nhắc nhở bà chị ngọc này vài câu.

"Ban đầu thì hứa khi thành lập công ty sẽ cho cô một số cổ phần, trở thành cổ đông trong công ty của hắn, bây giờ lại thành đem tiền đến trả, cô phải hiểu rõ là 5% cổ phần và hai trăm nghìn khác biệt lớn đến mức nào, hắn cho cô hai trăm nghìn hoàn toàn là hành vi chơi xấu."

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Vậy cô có nhận không?"

"Không."

"Không nhận là đúng."

Lý Trác Vân giống như một đầu sĩ nhỏ, tiếp tục lên án: "Đừng tưởng bây giờ hắn ta trả tiền cho cô vì hắn thực sự muốn được cô tha thứ, công ty của Liên Tĩnh đang hợp tác với công ty của Lý Nghiêm Thời, hắn đến tìm cô vào lúc này chỉ sợ là muốn cô ở đằng sau nói giúp vài lời."

Lệnh Mạn chỉ có thể cười khổ.

5 năm nữa cậu sẽ biết kỳ thật những lời này dù trong lòng có hiểu rõ thì cũng không thể trực tiếp nói ra, không thể vạch mặt người khác, không chừa lại cho họ con đường sống nào.

Nhưng vẫn cảm ơn cậu.

Gà mẹ.

Lý Trác Vân lại nhắc lại lần nữa: "Cho nên bây giờ vấn đề không phải là tiền nhiều hay ít, mà thuộc về tôn nghiêm, mặc kệ hắn cho cô bao nhiêu tiền, nhất định không thể để hắn có được sự tha thứ của cô."

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Lý Trác Vân chốt lại một câu cuối cùng: "Bây giờ cô là người nhà họ Lý, không cần vài đồng tiền kia của hắn."